BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) sprendimas

2012 m. vasario 1 d.*

„Bendrijos prekių ženklas — Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra — Vaizdinis Bendrijos prekių ženklas „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ — Absoliutus atmetimo pagrindas — Nesąžiningumo nebuvimas — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas“

Byloje T-291/09

Carrols Corp., įsteigta Doveryje, Delaveras (Jungtinės Valstijos), atstovaujama advokato I. Temiño Ceniceros,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą J. Crespo Carrillo,

atsakovę,

kita procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Pirmosios instancijos teisme:

Giulio Gambettola, gyvenantis Los Realejos (Ispanija), atstovaujamas advokato F. Brandolini Kujman,

dėl prašymo panaikinti 2009 m. gegužės 7 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 632/2008-1), susijusį su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *Carrols Corp.* ir Giulio Gambettola,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas L. Truchot, teisėjai M. E. Martins Ribeiro (pranešėjas) ir H. Kanninen,

posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2009 m. liepos 27 d.,

susipažinęs su VRDT atsakymu į ieškinį, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2009 m. lapkričio 26 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2009 m. lapkričio 17 d.,

įvykus 2011 m. birželio 22 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: ispanų.

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 1994 m. birželio 20 d. įstojusi į bylą šalis Giulio Gambettola pateikė *Oficina Española de Patentes y Marcas* (Ispanijos patentų ir prekių ženklų biuras, toliau – OEPM) paraišką įregistruoti šį vaizdinį Ispanijos prekių ženklą:

2 Šis prekių ženklas įregistruotas 1995 m. gruodžio 20 d. numeriu 1909496.

3 *Pollo Tropical, Inc.*, bendrovė, kurios teises perėmė *Carrols Corp.*, 1994 m. spalio 21 d. pateikė OEPM dvi registracijos paraiškas: pirma, dėl žodinio prekių ženklo Nr. 1927280 POLLO TROPICAL ir, antra, dėl vaizdinio prekių ženklo Nr. 1927282 „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“, remdamasi toliau pateiktu vaizdiniu JAV prekių ženklu, kurį paprašyta įregistruoti 1994 m. balandžio 25 d. ir kuris įregistruotas Jungtinėse Valstijose numeriu US 74516740 1997 m. rugpjūčio 19 d.:

4 Šias paraiškas OEPM atmetė 1996 m. sausio 22 d. dėl įstojusios į bylą šalies pareikšto protesto, grindžiamo pirma nurodytu Ispanijos prekių ženklu Nr. 1909496.

5 2000 m. birželio 9 d. ieškovei suteikta žemiau pateikto Jungtinės Karalystės vaizdinio prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ registracija, kurios numeris 2201552, ir kurios buvo prašoma 1999 m. birželio 30 d. 42 klasei priklausančioms viešojo maitinimo paslaugoms:

6 2000 m. birželio 19 d. ieškovei taip pat suteikta žodinio Jungtinės Karalystės prekių ženklo POLLO TROPICAL registracija, kurios numeris 2201543 ir kurios buvo prašoma 1999 m. birželio 30 d. 42 klasei priklausančioms viešojo maitinimo paslaugoms.

7 2002 m. lapkričio 22 d. įstojusi į bylą šalis, remdamasi iš dalies pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1)), pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.

8 Prekių ženklas, kurį buvo prašoma įregistruoti, yra šis vaizdinis žymuo:

9 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 25, 41 ir 43 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 25 klasė: „Gatavi drabužiai“;

— 41 klasė: „Diskotekų paslaugos“;

— 43 klasė: „Maisto ir gėrimų parūpinimo paslaugos“.

10 Bendrijos prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2003 m. rugsėjo 29 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 47/2005. Prekių ženklas įregistruotas 2004 m. balandžio 21 d.

11 2007 m. sausio 22 d. ieškovė pateikė VRDT prašymą pripažinti negaliojančia prekių ženklo registraciją, remdamasi, pirma, galimybe supainioti Jungtinėje Karalystėje, kur jai priklauso dvi prioritetinės prekių ženklo registracijos pagal Reglamento Nr. 40/94 52 straipsnio 1 dalies a punktą (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 53 straipsnio 1 dalies a punktas), ir, antra, aplinkybe, kad įstojusi į bylą šalis registracijos prašė nesąžiningai, kaip numatyta Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies b punkte (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktas).

12 Prašymas dėl registracijos pripažinimo negaliojančia buvo grindžiamas, kiek tai susiję su Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytu motyvu, dviem 5 ir 6 punktuose nurodytais Jungtinės Karalystės prekių ženklais.

13 Kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytą negaliojimo pagrindą, pasakytina, kad prašymas dėl registracijos pripažinimo negaliojančia buvo pagrįstas visų pirma šio sprendimo 3 punkte nurodytu JAV vaizdiniu prekių ženklu, įregistruotu numeriu.

14 Prašymas pripažinti registraciją negaliojančia pateiktas dėl visų ginčijamu prekių ženklu žymimų prekių ir paslaugų.

15 2008 m. kovo 17 d. sprendimu Anuliavimo skyrius atmetė prašymą registraciją pripažinti negaliojančia. Kiek prašymas buvo grindžiamas Reglamento Nr. 40/94 52 straipsnio 1 dalies a punktu, Anuliavimo skyrius jį atmetė remdamasis tuo, kad ieškovė nepateikė įrodymų apie prekių ženklo, susijusio su ankstesnėmis Jungtinėje Karalystėje registruotomis teisėmis, naudojimą, kai įstojusi į bylą šalis paprašė pateikti įrodymų, kad juo naudotasi iš tikrųjų. Kiek prašymas buvo pagrįstas to paties reglamento 51 straipsnio 1 dalimi, Anuliavimo skyrius konstatavo, kad ieškovė nesugebėjo pateikti įrodymo, jog įstojusi į bylą šalis veikė nesąžiningai. Anuliavimo skyrius nusprendė, kad dviejų mėnesių tarpas tarp dienos, kai pateikta paraiška įregistruoti JAV prekių ženklą (1994 m. balandžio 25 d.), ir dienos, kai pateikta paraiška įregistruoti Ispanijos prekių ženklą Nr. 1909496 (1994 m. birželio 20 d.), pašalina nesąžiningumo tikimybę. Be kita ko, Anuliavimo skyrius pažymėjo, kad įstojusios į bylą šalies Ispanijos ir Bendrijos prekių ženklus sieja tęstinumas arba „komercinė trajektorija“, o tai yra ta priežastis, dėl kurios atsižvelgta į Ispanijos prekių ženklo paraiškos pateikimo datą. Anot Anuliavimo skyriaus, nebuvo įrodyta, kad 1991–1994 m. ir 1994–2002 m. ieškovės JAV prekių ženklas buvo žinomas Amerikos rinkoje Jungtinėse Valstijose ir kad apie tokį žinomumą būtų pranešta įstojusiai į bylą šaliai. 2006 m. tarp šalių vykęs elektroninis susirašinėjimas, per kurį įstojusi į bylą šalis nustatė Bendrijos prekių

ženklo pardavimo kainą, nėra įtikinamas jos nesąžiningumo įrodymas. Galiausiai Anuliavimo skyrius nusprendė, jog tai, kad prekių ženklai buvo tapatūs ir jų galiojimo sritis buvo ta pati, negali pagrįsti nesąžiningumo.

16 2008 m. balandžio 17 d. ieškovė, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 57–62 straipsniais (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniai), pateikė VRDT apeliaciją dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

17 2009 m. gegužės 7 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) VRDT pirmoji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją. Apeliacinė taryba, pirma, patvirtino Anuliavimo skyriaus išvadą, jog ieškovė nepateikė ankstesnių Jungtinėje Karalystėje įregistruotų prekių ženklų naudojimo įrodymo. Antra, ji nusprendė, kad tariamo įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, ieškovė neįrodė. Apeliacinė taryba pažymėjo, kad savininko nesąžiningumas turėjo būti atskleistas pateikiant Bendrijos prekių ženklo paraišką, 2002 m. lapkričio 22 d., todėl negali būti atsižvelgta į galimą šio savininko nesąžiningumą registracijos Ispanijoje momentu. Apeliacinė taryba iš esmės nusprendė, kad nė vienas iš ieškovės pateiktų įrodymų negali įrodyti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo.

18 Taigi, pirma, Apeliacinė taryba nusprendė, kad nepateiktas joks įrodymas, jog įstojusi į bylą šalis žinojo apie ieškovės komercinę veiklą Jungtinėse Valstijose. Be to, Apeliacinė taryba nusprendė, jog į bylą įstojusios šalies pateikta Bendrijos prekių ženklo paraiška tėra normalus ir prognozuotinas jos viešojo maitinimo veiklos komercinis plėtojimas, nes komercinę veiklą šiame sektoriuje ji pradėjo 10-ojo dešimtmečio pradžioje, 1994 m. pradėjo kelias procedūras, kurios rodo jos ketinimą vienoje valstybėje narėje imtis komercinės veiklos viešojo maitinimo sektoriuje, o po aštuonerių metų paprašė apsaugos Europos Sąjungos lygmeniu. Todėl Apeliacinė taryba nusprendė, kad ji negali vertinti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu, t. y. to, kad ši suvokė ieškovei daromą žalą.

19 Antra, Apeliacinė taryba nusprendė, kad šios išvados nepaneigia numanomas ieškovės prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ žinomumas, nes šis žinomumas neįrodytas.

20 Be kita ko, Apeliacinė taryba pažymėjo, kad Bendrijos prekių ženklo paraiška paskelbta 2003 m. rugsėjo 29 d., o jo registracija patvirtinta 2004 m. birželio 28 d. Ieškovė prašymą registraciją pripažinti negaliojančia pateikė 2007 m. sausio 22 d., t. y. praėjus dviems su puse metų po registracijos paskelbimo, ir apeliacijos pagrinduose nepateikė informacijos, kodėl taip ilgai delsė pateikti prašymą pripažinti registraciją negaliojančia.

21 Trečia, Apeliacinė taryba nusprendė, kad, kiek tai susiję su įstojusios į bylą šalies kartotiniu prašymu išmokėti 5 mln. USD finansinę kompensaciją, ieškovė neįrodė, kad pateikdama Bendrijos prekių ženklo paraišką įstojusi į bylą šalis sukčiavo ir spekuliavo.

22 Šiuo klausimu Apeliacinė taryba priminė, kad, viena vertus, 2002 m. pateikta Bendrijos prekių ženklo paraiška tebuvo logiška prekių ženklo naudojimo Ispanijoje tąsa tarptautiniu mastu, antra vertus, nėra jokio tiesioginio ar netiesioginio šalių konflikto, kuris būtų lėmęs neteisėtą ieškovės prekių ženklo pasisavinimą, ir jokio įrodymo, jog įstojusi į bylą šalis būtų nusprendusi pasinaudoti tariama ieškovės prekių ženklo reputacija 2002 m., todėl nusprendė, jog, nesant priešingų įrodymų, finansinė kompensacija už prekių ženklo perdavimą vertintina atsižvelgiant į rinkos laisvės kontekstą.

23 Ketvirta, dėl žymenų ir nagrinėjamų paslaugų, priklausančių 42 klasei, panašumo Apeliacinė taryba nusprendė, kad negalima preziumuoti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo.

24 Penkta, dėl ieškovės tvirtinimo, jog įstojusi į bylą šalis neteisėtai pasisavino jos skiriamąjį prekių ženklą, Apeliacinė taryba nusprendė, kad tikėtina, jog ieškovė veikiau reikalavo pripažinti Bendrijos prekių ženklo nuosavybę nei jo registracijos negaliojimą, tačiau tokį ieškinį galima pareikšti tik nacionaliniame teisme, nebent tai būtų vienas iš Reglamento Nr. 207/2009 18 straipsnyje numatytų atvejų.

Šalių reikalavimai

25 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— pripažinti priimtinu šį ieškinį ir jo priedus,

— panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek Apeliacinė taryba nepripažino ginčijamo prekių ženklo registracijos negaliojančia pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

26 VRDT Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

27 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

— atsižvelgti į jo atsakymą į ieškinį su visais jo priedais ir atitinkamomis kopijomis,

— priimti pateiktus įrodymus,

— atmesti dėl ginčijamo sprendimo pareikštą ieškinį ir patvirtinti šį sprendimą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ieškovės ir įstojusios į bylą šalies Bendrajam Teismui pateiktų priedų priimtinumo

28 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo ieškinio priedus pripažinti priimtinais. Įstojusi į bylą šalis, kuri Bendrojo Teismo prašo atsižvelgti į visus prie jos atsakymo į ieškinį pridėtus priedus, taip pat iš esmės prašo pripažinti juos priimtinais.

29 Vis dėlto per posėdį atsakydamos į Bendrojo Teismo klausimą tiek VRDT, tiek įstojusi į bylą šalis prieštaravo ieškinio 5 priedo – kuriame pateikti, pirma, naujų įstojusios į bylą šalies interneto svetainės puslapių kopijos ir, antra, „notario“ patvirtintas konstatavimas, jog įstojusi į bylą šalis naudojo Ispanijos prekių ženklą (registracijos Nr. 1909496), – priimtinumui, grįsdamos tuo, kad šis priedas nebuvo pateiktas per administracinę procedūrą VRDT.

30 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio tikslas – VRDT apeliacinių tarybų sprendimų teisėtumo kontrolė, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnį. Todėl Bendrojo Teismo funkcija nėra iš naujo išnagrinėti faktines aplinkybes pagal pirmą kartą jam pateiktus įrodymus (2003 m. kovo 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *DaimlerChrysler prieš VRDT (Calandre)*, T-128/01, Rink. p. II-701, 18 punktas ir 2010 m. birželio 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *MIP Metro prieš VRDT – CBT Comunicación Multimedia*

(Metromeet), T-407/08, Rink. p. II-2781, 16 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 18 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Les Éditions Albert René prieš VRDT*, C-16/06 P, Rink. p. I-10053, 144 punktą).

31 Iš 30 punkte nurodytos teismų praktikos išplaukia, kad priimtini tik tie įrodymai, kurie buvo pateikti per administracinę procedūrą VRDT.

32 Kadangi 5 priedas nebuvo pateiktas per administracinę procedūrą VRDT, o tai, beje, per posėdį pripažino ieškovė, jis pripažintinas nepriimtinu.

33 Be kita ko, reikia pažymėti, kad įstojusi į bylą šalis atsakymo į ieškinį 15 priede pateikė *Audiencia Provincial de Las Palmas de Gran Canaria* (Gran Kanarijos Las Palmas provincijos teismas) 2009 m. rugsėjo 18 d. sprendimą, taigi – vėlesnį už ginčijamą sprendimą, kuriuo patvirtinamas *Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Las Palmas de Gran Canaria* (Gran Kanarijos Las Palmas komercinių bylų teismas Nr. 1) 2008 m. balandžio 24 d. sprendimas atmesti ieškovės prašymą dėl Ispanijos prekių ženklo registracijos (Nr. 1909496) pripažinimo negaliojančia.

34 Iš teismų praktikos matyti, kad nacionaliniai teismų sprendimai, nors ir nenurodyti per procedūrą VRDT, buvo pripažinti priimtinais (žr. 2005 m. lapkričio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sadas prieš VRDT – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE)*, T-346/04, Rink. p. II-4891, 20 punktą; 2005 m. gruodžio 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Castellblanch prieš VRDT – Champagne Roederer (CRISTAL CASTELLBLANCH)*, T-29/04, Rink. p. II-5309, 16 punktą ir 2006 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vitakraft-Werke Wührmann prieš VRDT – Johnson's Veterinary Products (VITACOAT)*, T-277/04, Rink. p. II-2211, 69–71 punktus).

35 Kaip nuspręsta 34 punkte minėtame Sprendime *VITACOAT*, nei šalims, nei pačiam Bendrajam Teismui negali būti sudaryta kliūčių aiškinant Sąjungos teisę vadovautis Sąjungos, nacionalinių ar tarptautinių teismų praktika. Vadinasi, šalis turi turėti galimybę remtis nacionalinių teismų sprendimais, pirmą kartą nurodant juos Bendrajam Teisme, jeigu Apeliacinė taryba kaltinama ne tuo, kad neatsižvelgė į konkrečiame nacionaliniame sprendime nurodytas faktines aplinkybes, bet tuo, kad pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 nuostatą, ir grįsdama šį pagrindą remtis teismų praktika.

36 Atsižvelgiant į šiuos argumentus, reikia pripažinti, kad įstojusios į bylą šalies atsakymo į ieškinį 15 priedas priimtinas.

37 Dėl kitų šio sprendimo 28 punkte nurodytų priedų reikia pasakyti, kad ieškovei ir įstojusiai į bylą šaliai nenurodžius priežasčių, dėl kurių jie pateikti ieškinio Bendrajame Teisme stadijoje, ir, atsižvelgiant į šio sprendimo 30 punkte nurodytą teismų praktiką, jie turi būti pripažinti nepriimtinais, nes jų nėra VRDT nagrinėtos bylos medžiagoje (šiuo klausimu žr. 2009 m. kovo 25 d. Bendrojo Teismo sprendimo *L'Oréal prieš VRDT – Spa Monopole (SPALINE)*, T-21/07, neskelbiamas Rinkinyje, 14 punktas).

Dėl esmės

38 Ieškovė remiasi vieninteliu pagrindu, susijusiu su Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktu, nes pareiškėjas, paduodamas paraišką dėl prekių ženklo, buvo nesąžiningas.

39 Grįsdama prašymą panaikinti ginčijamą sprendimą ieškovė tvirtina, pirma, jog Apeliacinė taryba klaidingai preziumavo, kad Bendrijos prekių ženklas buvo pagrįstas kaip įstojusios į bylą šalies veiklos „normalus plėtojimas", ir taip darė prielaidą, kad egzistavo ketinimas jį naudoti, kuriam prieštarauja šie įrodymai: įstojusi į bylą šalis kelis kartus nuo 2005 m. bandė parduoti savo teises ieškovei už nepaprastai didelę kainą; ji viename Kanarų salų (Ispanija) kaimelyje valdo tik vieną piceriją, pavadinimu *Pizzeria Giulio*, kurios būklė nesikeitė nuo 1990 m.; nėra teisiškai tinkamos struktūros

plėsti verslą ar išeiti į tarptautinę rinką; per 20 metų nebuvo atidarytas visiškai joks filialas ir prekių ženklas „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ fiktyviai naudotas domeno varde „www.pollotropicaleuropa.com“.

40 Antra, ieškovė pažymi, kad konstatavimas, jog trūksta įrodymų apie ankstesnio JAV prekių ženklo, įregistruoto numeriu US 74516740, žinomumą, sudaro kliūčių jo plėtrai į Europos Sąjungą, t. y. nors ji ir turi virš 100 padalinių daugiau nei dešimtyje šalių, ši plėtra stabdoma dėl įstojusiai į bylą šaliai pripažįstamos išimtinės teisės.

41 Trečia, būtų neteisinga teigti, kaip tai padarė Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 33 punkte, jog tarp abiejų administracinės procedūros VRDT šalių nėra konkurencijos santykių, nors tokie santykiai egzistavo 1994 m., kai buvo atmestos ieškovės Ispanijos prekių ženklų paraiškos Nr. 1927280 ir 1927282 dėl to, kad buvo įregistruotas įstojusios į bylą šalies Ispanijos prekių ženklas Nr. 1909496, kurio paraiška pateikta dviem mėnesiais anksčiau.

42 Ketvirta, ieškovė mano, jog norint nustatyti, ar įstojusi į bylą šalis veikė sąžiningai, ar ne, būtina išnagrinėti šiuos kriterijus: absoliutus mišrių spalvotų žymenų tapatumas, laiko tarpas nuo ieškovės paraiškos Jungtinėse Valstijose (vaizdinis JAV prekių ženklas, įregistruotas numeriu US 74516740, kurį registruoti paprašyta 1994 m. balandžio 25 d. ir kuris pirmą kartą panaudotas 1991 m. rugsėjo 13 d.) iki įstojusios į bylą šalies 1994 m. birželio 20 d. pateiktos paraiškos įregistruoti vaizdinį Ispanijos prekių ženklą, kuris buvo įregistruotas numeriu 1909496, minėto JAV prekių ženklo žinomumas viešojo maitinimo sektoriuje, ankstesnių santykių tarp ieškovės ir įstojusios į bylą šalies egzistavimas ir įstojusios į bylą šalies reikalavimas skirti nepaprastai didelę finansinę kompensaciją.

43 Pirmiausia reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte numatyta, jog padavus prašymą VRDT arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje Bendrijos prekių ženklas paskelbiamas negaliojančiu, jeigu pareiškėjas, paduodamas paraišką dėl prekių ženklo, buvo nesąžiningas.

44 Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkte nurodyta „nesąžiningumo“ sąvoka, kaip savo išvadoje byloje, kurioje priimtas 2009 m. birželio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (C-529/07, Rink. p. I-4893), nurodė generalinė advokatė E. Sharpston, teisės aktuose niekaip neapibrėžiama, neatribojama ir net neapibūdinama.

45 Teisingumo Teismas, kuriam pateikti prejudiciniai klausimai dėl šios nuostatos išaiškinimo, šio sprendimo 44 punkte minėtame Sprendime *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* paaiškino sąvoką „nesąžiningumas“.

46 Minėta byla buvo susijusi su ieškiniu dėl teisių pažeidimo, kurį pareiškė Šveicarijoje įsisteigta *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli AG* (toliau – *Lindt*). Šios bendrovės prašymu 2000 metais įregistruotas erdvinis prekių ženklas, vaizduojantis aukso spalvos šokoladinį zuikį, kurį ji naudojo prekyboje nuo 6-ojo dešimtmečio, o Austrijoje – nuo 1994 m., kaip priemonę prieš vieną iš jos konkurentų, įsteigtą Austrijoje, kuris nuo 1962 m. prekyboje naudojo panašų žymenį, vaizduojantį taip pat šokoladinį zuikį. Šis konkurentas priešpriešiniu prašymu pareikalavo pripažinti negaliojančia *Lindt* prekių ženklo registraciją dėl to, kad pateikdama Bendrijos prekių ženklo paraišką *Lindt* buvo nesąžininga. Teisingumo Teismas nutarė, kad jo prašoma išnagrinėti atvejį, kai registravimo paraiškos pateikimo momentu keli gamintojai rinkoje tapačioms ar panašioms prekėms naudojo tapačius ar panašius žymenis, galimus supainioti su prašomu įregistruoti žymeniu (44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 36 punktas).

47 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 35 punkte Teisingumo Teismas pirmiausia nusprendė, jog iš Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punkto išplaukia, kad vertinant pareiškėjo nesąžiningumą svarbus momentas yra jo registravimo paraiškos pateikimo momentas.

48 Pirmiausia minėto sprendimo 37 punkte Teisingumo Teismas pažymėjo, kad pareiškėjo nesąžiningumą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies b punktą, reikia vertinti visapusiškai, atsižvelgiant į visus svarbius nagrinėjamos bylos veiksnius.

49 Antra, remdamasis jam pateiktuose prejudiciniuose klausimuose nurodytais veiksniais, Teisingumo Teismas 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 39 punkte pažymėjo, kad prezumpcija, jog pareiškėjui žinoma apie trečiojo asmens tapačioms ar panašioms prekėms naudojamą tapatų ar panašų žymenį, kurį galima supainioti su prašomu įregistruoti žymeniu, gali kilti, be kita ko, iš konkrečiame ekonomikos sektoriuje esančio bendrojo žinojimo apie tokį naudojimą, o šis žinojimas gali būti grindžiamas, be kita ko, tokio naudojimo trukme. Juo ilgesnė šio naudojimo trukmė, juo labiau tikėtina, kad pareiškėjui apie jį bus žinoma registravimo paraiškos pateikimo momentu.

50 Antra, 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 40 punkte jis pridūrė, jog reikia konstatuoti, kad aplinkybė, jog pareiškėjas žino ar turi žinoti, kad trečiasis asmuo bent vienoje valstybėje narėje ilgą laiką tapačioms ar panašioms prekėms naudojamą tapatų ar panašų žymenį, kurį galima supainioti su prašomu įregistruoti žymeniu, savaime nėra pakankama įrodyti pareiškėjo nesąžiningumą. Vadovaujantis minėto sprendimo 41 ir 42 punktais, reikia atsižvelgti į pareiškėjo ketinimą konkrečiu momentu – subjektyvų elementą, kurį reikia nustatyti remiantis objektyviomis nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis.

51 Taigi ketinimas užkirsti kelią trečiajam asmeniui pardavinėti prekę gali tam tikromis aplinkybėmis liudyti apie pareiškėjo nesąžiningumą (44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 43 punktas).

52 Taip yra, be kita ko, tuomet, kai pareiškėjas įregistravo žymenį kaip Bendrijos prekių ženklą neketindamas jo naudoti, o tik siekdamas užkirsti kelią trečiajam asmeniui patekti į rinką (44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 44 punktas).

53 Trečia, Teisingumo Teismas nusprendė, jog aplinkybė, kad trečiasis asmuo ilgą laiką tapačioms ar panašioms prekėms naudoja su prašomu įregistruoti prekių ženklu galimą supainioti žymenį, kuriam taikoma tam tikro laipsnio teisinė apsauga, yra vienas iš svarbių veiksnių vertinant pareiškėjo nesąžiningumą (44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 46 punktas). Vis dėlto net ir tokiu atveju Bendrijos prekių ženklo įregistravimas gali nebūti laikomas nesąžiningu, ypač kai registravimo paraiškos pateikimo momentu pareiškėjas žino, kad neseniai rinkoje pradėjęs veikti trečiasis asmuo mėgina pasinaudoti minėtu žymeniu, kopijuodamas jo išvaizdą, ir tai verčia pareiškėją šį žymenį įregistruoti, kad užkirstų kelią naudoti jo išvaizdą (44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 48 ir 49 punktai).

54 Ketvirta, Teisingumo Teismas 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 51 punkte nusprendė, kad vertinant pareiškėjo nesąžiningumą galima atsižvelgti į žymens žinomumo laipsnį paraiškos, siekiant įregistruoti jį kaip Bendrijos prekių ženklą, pateikimo momentu. Teisingumo Teismo nuomone, toks žinomumo laipsnis kaip tik galėtų pateisinti pareiškėjo suinteresuotumą užtikrinti savo žymeniui platesnę teisinę apsaugą.

55 Atsižvelgiant būtent į šiuos argumentus tiek, kiek jie taikytini šiai bylai, reikia patikrinti ginčijamo sprendimo teisėtumą tuo aspektu, kad Apeliacinė taryba nusprendė, jog Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu įstojusi į bylą šalis nebuvo nesąžininga.

56 Pirma, kaip matyti iš 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 35 punkto ir kaip ginčijamo sprendimo 26 punkte teisingai pažymėjo Apeliacinė taryba, reikia manyti, kad įstojusios į bylą šalies nesąžiningumas turėjo būti įrodytas atsižvelgiant į Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo momentą, t. y. 2002 m. lapkričio 22 d.

57 Vis dėlto šios bylos aplinkybėmis Apeliacinė taryba turėjo nagrinėti ankstesnes už šią datą aplinkybes, nes įstojusios į bylą šalies Bendrijos prekių ženklo paraiška yra susijusi su tapataus ankstesnio nacionalinio prekių ženklo registracija.

58 Kaip teisingai pastebėjo Anuliavimo skyrius, įstojusios į bylą šalies prekių ženklus sieja tęstinumas arba „komercinė trajektorija“, o tai yra ta priežastis, dėl kurios turi būti atsižvelgta ir į Ispanijos prekių ženklo paraiškos pateikimo datą.

59 Žinoma, atrodė, kad ginčijamo sprendimo 26 punkte Apeliacinė taryba neatsižvelgė į ankstesnio nacionalinio prekių ženklo paraiškos pateikimo datą, nusprendusi, kad „Apeliacinė taryba nevertins [įstojusios į bylą šalies] sąžiningumo ar nesąžiningumo registracijos paraiškų Ispanijoje pateikimo momentu ne tik dėl to, kad jos pateiktos prieš aštuonerius metus, bet ir dėl to, kad tai išimtinai nacionalinio teismo, konkrečiai kalbant, Ispanijos teismo, kompetencijai priskirtinas klausimas“.

60 Vis dėlto ginčijamo sprendimo 27 punkte nusprendusi, „jog [įstojusios į bylą šalies] atliktas Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimas 2002 m. tėra normalus ir prognozuotinas jo viešojo maitinimo veiklos komercinis plėtojimas“, Apeliacinė taryba neišvengiamai atliko ankstesnių už minėto prekių ženklo paraišką aplinkybių vertinimą.

61 Pažymėtina, kad iš jokio bylos medžiagos dokumento nematyti, kad būtų galima preziumuoti, jog įstojusi į bylą šalis žinojo apie JAV prekių ženklą, nes, pirma, šis prekių ženklas buvo registruotas ne valstybėje narėje, o trečiojoje šalyje, ir, antra, nuo Ispanijos prekių ženklo paraiškos, t. y. 1994 m. birželio 20 d., ir JAV prekių ženklo paraiškos, t. y. 1994 m. balandžio 25 d., praėjo tik du mėnesiai. Net jeigu būtų atsižvelgta į datą, kai JAV prekių ženklas pirmą kartą panaudotas, t. y. 1991 m. rugsėjo 13 d., būtų praėję treji su puse metų, tačiau, vienaip ar kitaip, vien šios aplinkybės nepakaktų, atsižvelgiant į prekių ženklo geografinę vietą, kad būtų galima preziumuoti, jog Ispanijos prekių ženklo pateikimo momentu įstojusi į bylą šalis apie tai žinojo. Todėl vien aplinkybė, kad Floridoje (Jungtinės Valstijos) ar kitose šalyse, esančiose Pietų Amerikoje, atidarytas vienas ar keli restoranai, negali būti laikoma galinčia įrodyti, jog įstojusi į bylą šalis žinojo apie JAV prekių ženklo ankstesnį naudojimą.

62 Taigi ieškovė nepateikė jokios įrodymo užuominos, kuri leistų preziumuoti, jog įstojusi į bylą šalis negalėjo nežinoti apie minėto prekių ženklo egzistavimą.

63 Todėl darytina išvada, kad jeigu 2002 m. lapkričio 22 d. įstojusi į bylą šalis ir žinojo apie kitos teisės egzistavimą, tai tik apie teisės, kuri jam pačiam priklausė, būtent – Ispanijos prekių ženklo, įregistruoto numeriu 1909496.

64 Antra, ieškovė ginčija ginčijamo sprendimo 27 punkto teiginį, kad „iš šios bylos aplinkybių matyti, jog [įstojusios į bylą šalies] pateikta Bendrijos prekių ženklo paraiška 2002 m. tėra normalus ir prognozuotinas jos viešojo maitinimo veiklos komercinis plėtojimas“ ir kad „konkrečiai tariant, neginčijama, jog [įstojusi į bylą šalis] komercinę veiklą viešojo maitinimo sektoriuje pradėjo 10-ojo dešimtmečio pradžioje, 1994 m. pradėjo ne vieną procedūrą, kurios rodo jos ketinimą vienoje valstybėje narėje imtis komercinės veiklos viešojo maitinimo sektoriuje, o po aštuonerių metų paprašė apsaugos Europos Sąjungos lygmeniu, taigi egzistuoja komercinis tęstinumas viešojo maitinimo sektoriuje“.

65 Žinoma, nors neginčijama, kad 1994 m. OEPM pradėta procedūra prieš 3 punkte minėtų ieškovės Ispanijos prekių ženklų registracijos paraiškas, vis dėlto per teismo posėdį VRDT nepatikslino, kokias procedūras įstojusi į bylą šalis pradėjo 1994 m., kurios rodytų jos ketinimą imtis komercinės veiklos vienoje valstybėje narėje ir kuriomis, atrodo, remiamasi ginčijamame sprendime.

66 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog, nepaisant to, kad įstojusi į bylą šalis neišplėtė savo komercinės veiklos nuo to laiko, kai įregistravo Ispanijos prekių ženklą 1994 m. birželio 20 d., iš bylos medžiagos matyti, kad 2006 m. birželio 9 d., t. y. prieš 2007 m. sausio 22 d. pateiktą prašymą Bendrijos prekių

ženklo registraciją pripažinti negaliojančia, įstojusi į bylą šalis pasirašė prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ licencijos sutartį (*a contrario* žr. šio sprendimo 44 punkte minėto Sprendimo *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* 44 punktą).

67 Net jeigu ši sutartis, kaip per teismo posėdį pažymėjo įstojusi į bylą šalis, nevykdoma, galima manyti, kad ši sutartis rodo jos norą plėtoti komercinę veiklą.

68 Trečia, dėl ankstesnio JAV prekių ženklo žinomumo pasakytina, kad ginčijamo sprendimo 28 punkte Apeliacinė taryba, atsižvelgusi į Sąjungos teismų praktiką gero vardo srityje, išnagrinėjo žinomumui artimą sąvoką (2007 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nieto Nuño*, C-328/06, Rink. p. I-10093, 17 punktas), kuri vartojama peržiūrėtoje ir iš dalies pakeistoje 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvencijoje dėl pramoninės nuosavybės apsaugos.

69 Pagal teismų praktiką sąvoka „geras vardas“ reiškia atitinkamos visuomenės tam tikrą žinojimo lygį. Be kita ko, kiek tai susiję su Bendrijos prekių ženklu, Bendrasis Teismas priminė, kad atitinkama visuomenė – tai visuomenė, su kuria Bendrijos prekių ženklas yra susijęs, t. y. nelygu parduodama prekė ar paslauga, arba plačioji visuomenė, arba labiau specialių žinių turinti visuomenė, pavyzdžiui, tam tikros profesijos atstovai. Negalima reikalauti, kad Bendrijos prekių ženklas būtų žinomas konkrečiam taip apibrėžtos visuomenės procentui. Laikytina, kad reikalaujamas žinojimo lygis pasiektas tuo atveju, kai apie Bendrijos prekių ženklą žino didelė visuomenės, suinteresuotos šiuo prekių ženklu žymimomis prekėmis ar paslaugomis, dalis. Nagrinėjant šią sąlygą reikia atsižvelgti į visus konkrečiam atvejui svarbius elementus, ypač į prekių ženklo užimamą rinkos dalį, jo naudojimo intensyvumą, geografinį paplitimą ir trukmę, taip pat į investicijų, kurias įmonė atliko reklamuodama šį prekių ženklą, svarbą (šiuo klausimu žr. 2009 m. spalio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *PAGO International*, C-301/07, Rink. p. I-9429, 21–27 punktus ir nurodytą teismo praktiką).

70 Nagrinėjamu atveju ginčijamo sprendimo 28 punkte Apeliacinė taryba konstatavo:

„Ankstesnės išvados negali pakeisti numanomas prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ žinomumas, nes jis neįrodytas. Tai, kad esama įvairių įstaigų, veikiančių su šiuo prekių ženklu, kad pateikta dokumentų apie minimalią reklamą ir apyvartą ir kad apie nagrinėjamą prekių ženklą informacijos galima rasti atlikus *Google* paiešką, dar nereiškia, kad prekių ženklas žinomas nurodytose valstybėse narėse. Pavyzdžiui, nepateiktas joks dokumentas, patvirtinantis apie prekių ženklo užimamą rinkos dalį šalyse, kuriose tvirtinama, kad jis žinomas, arba apie *Carrols Corporation* investicijų į jo reklamą dydį. Nepateiktas ir joks trečiojo asmens paliudijimas apie tokį žinomumą ir pan. Be to, nepateiktas joks dokumentas, įrodantis, jog G. Gambettola žinojo apie pareiškėjos viešojo maitinimo paslaugų egzistavimą ir jo žinomumą.“

71 Ieškovė perdavė skaičius, išreikštus USD ir pateiktus ant paprasto popieriaus lapo, be jokios antraštės, kaip sąrašą su daugelio restoranų atidarymo data, ir prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ reklaminius skelbimus keliuose laikraščiuose, kurių du paskelbti 1997 m. vasario mėnesį (*Horizonte*) ir 1997 m. gegužės mėnesį (*El Nuevo Impacto*), o kiti – 2006 m. Ieškovė, be to, pateikė valgiaraščių kopijų, restoranų nuotraukų ir reklaminės medžiagos.

72 Prie bylos medžiagos ji taip pat pridėjo dokumentus, kuriuose palyginami prekių ženklo „Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL“ restoranai su kitokio tipo restoranais ir kurie pateikti kaip laisvos formos grafikai, o ne kaip buhalterinės apskaitos ar audito įstaigos parengti dokumentai.

73 Reikia priminti, kad dėl pačios įmonės parengtų prie bylos medžiagos pridėtų dokumentų įrodomosios vertės Pirmosios instancijos teismas 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *Lidl Stiftung prieš VRDT – REWE-Zentral (Salvita)* (T-303/03, Rink. p. II-1917) 42 punkte nusprendė, jog, vertinant tam tikro dokumento įrodomąją vertę, pirmiausia reikia patikrinti jame nurodytos informacijos įtikimumą. Jis pridūrė, kad tuomet reikia atsižvelgti, be kita ko, į dokumento kilmę, jo parengimo aplinkybes,

adresatą ir atsakyti į klausimą, ar jo turinys atrodo protingas ir patikimas. Minėto sprendimo 43 punkte Teismas konstatavo, kad per VRDT vykusią procedūrą ieškovė nepateikė jokių kitų įrodymų, kurie būtų patvirtinę oficialiame pareiškime ir parduodamų produktų sąraše nurodytus skaičius.

74 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad net atsižvelgus į ne proceso kalba surašytus dokumentus, nors tam prieštarauja į bylą įstojusi šalis, jais negali būti įrodytas JAV prekių ženklo žinomumas, turint omeny tai, kad skaičiai pateikti ant paprasto popieriaus lapo, o kituose dokumentuose nenurodyta data. Be to, paprasti valgiaraščiai, restoranų nuotraukos, grafikai ar reklaminiai dokumentai, kurie nėra jokio konkretaus ir tikro dokumento papildymas, negali patys atskirai būti nurodomo JAV prekių ženklo žinomumo įrodymai.

75 Ypač pažymėtina, kad savo argumentams pagrįsti ieškovė nepateikė jokio dokumento, nurodančio prekių ženklo turimą rinkos dalį, nei dokumento, įrodančio naudojimo intensyvumą ir investicijų dydį, galiausiai jokio trečiojo asmens patvirtinimo apie šį žinomumą (pagal analogiją žr. 1999 m. rugsėjo 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *General Motors*, C-375/97, Rink. p. I-5421, 27 punktą).

76 Galiausiai dėl atsižvelgimo į dokumentus, vėlesnius nei Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo data, primintina, kad, kiek tai susiję su 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmąja Tarybos direktyva valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92), Teisingumo Teismas 2004 m. sausio 27 d. Nutarties *La Mer Technology* (C-259/02, Rink. p. I-1159) 30 ir 31 punktuose, svarstydamas prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymo klausimą, nusprendė, kad ši direktyva prekių ženklo kvalifikavimą kaip „naudojamo iš tikrųjų“ sieja su sąlyga, kad turi būti atsižvelgta tik į tas aplinkybes, kurios atsiranda atitinkamu laikotarpiu, todėl yra ankstesnės nei prašymas dėl teisių panaikinimo. Vis dėlto direktyvoje aiškiai nepašalinama galimybė, vertinant naudojimo iš tikrųjų per atitinkamą laikotarpį rimtumą, prireikus atsižvelgti į galimas vėlesnes nei tokio prašymo pateikimas aplinkybes. Tokios aplinkybės gali leisti patvirtinti arba geriau įvertinti prekių ženklo naudojimo reikšmę ir tikruosius savininko ketinimus šiuo laikotarpiu. Šia teismo praktika vadovautasi taikant Reglamentą Nr. 40/94, be kita ko, 2008 m. rugsėjo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Boston Scientific prieš VRDT – Terumo (CAPIO)* (T-325/06, neskelbiamo Rinkinyje) 38 punkte, ir turi būti vadovaujamasi taip pat taikant Reglamentą Nr. 207/2009.

77 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad net darant prielaidą, jog įrodinėjant prekių ženklo žinomumą galima atsižvelgti į vėlesnius dokumentus, JAV prekių ženklo žinomumas negali būti pagrįstas vien žurnaluose paskelbta reklama, nes jos savaime nepakanka ir ja nepapildomas joks kitas svarbus įrodymas.

78 Todėl reikia daryti išvadą, kaip ir Anuliavimo skyrius bei Apeliacinė taryba, jog duomenų, kuriuos ieškovė perdavė VRDT siekdama įrodyti JAV prekių ženklo žinomumą, nepakanka norint įrodyti, jog JAV prekių ženklas buvo žinomas tiek Bendrijos prekių ženklo, tiek Ispanijos prekių ženklo registracijos momentu.

79 Ketvirta, iš jokio prie bylos medžiagos pridėto dokumento nematyti, kad pateikusi prekių ženklo registracijos paraišką įstojusi į bylą šalis neturėjo jokio ketinimo jį naudoti ir kad Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimą paaiškina įstojusios į bylą šalies ketinimas sukliudyti ieškovei prekiauti savo prekėmis. Iš tiesų nebuvo tinkamai įrodyta, kad įstojusi į bylą šalis Ispanijoje nenaudojo jam priklausančio prekių ženklo ir kad ji nesiėmė priemonių savo prekių ženklui plėtoti Sąjungos teritorijoje.

80 Kita vertus, nors ieškovei ir suteikta dviejų prekių ženklų, kurie tapatūs ginčijamam prekių ženklui, registracija Jungtinėje Karalystėje (žr. šio sprendimo 12 punktą), akivaizdu, kad nei Anuliavimo skyriuje, nei Apeliacinėje taryboje ji nesugebėjo įrodyti, jog šie du prekių ženklai naudoti iš tikrųjų, ir, beje, šis teiginys nebuvo paneigtas šiame procese.

81 Vadinasi, ginčijamo sprendimo 18 punkte Apeliacinė taryba, atsižvelgdama į tai, jog nepateiktas joks dokumentas dėl Jungtinėje Karalystėje ieškovės naudai įregistruotų prekių ženklų naudojimo, pagrįstai galėjo nuspręsti, jog būtent ji, o ne įstojusi į bylą šalis, neturėjo ketinimo naudoti šių prekių ženklų, nors jie ir buvo įregistruoti jos naudai.

82 Ieškovės šiuo klausimu pateikti paaiškinimai taip pat neįtikinami.

83 Nors prekių ženklų nenaudojimą Jungtinėje Karalystėje ieškovė sieja su tuo, kad įstojusi į bylą šalis šį prekių ženklą naudojo Ispanijoje ir kad prieš naudodama šiuos prekių ženklus ji norėjo išspręsti teisminį ginčą su įstojusia į bylą šalimi, reikia konstatuoti, kad ieškovė tik 2007 m. sausio 22 d. paprašė pripažinti Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia, nors šis prekių ženklas paskelbtas dar 2003 m. rugsėjo 29 d.

84 Be kita ko, ieškovė negali, kaip nurodo ieškinyje, savo prekių ženklų nenaudojimą Jungtinėje Karalystėje sieti su tuo, kad įstojusi į bylą šalis, pasitelkusi nacionalinį prekių ženklą, esą trukdo jos plėtrą, be kita ko, į Jungtinę Karalystę. Iš tikrųjų, kaip rašytiniuose pareiškimuose pažymėjo VRDT, abejotina, kad Kanarų salų miestelyje esančios mažos picerijos savininkas, pasinaudojęs nacionaliniu prekių ženklu, galėtų paralyžiuoti ieškovės verslo plėtrą likusioje Europos Sąjungos dalyje, bent jau iki tol, kai buvo pateikta ankstesnio Ispanijos prekių ženklo paraiška. Negalima manyti, kad prekių ženklų nenaudojimą Jungtinėje Karalystėje lėmė Ispanijos prekių ženklo egzistavimas.

85 Penkta, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 33 punkto, ieškovė neįrodė ir net netvirtino, jog prieš pateikiant ginčijamo prekių ženklo paraišką egzistavo tiesioginiai ar netiesioginiai santykiai tarp ginčo šalių, kuriais būtų galima paaiškinti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumą.

86 Žinoma, prieš įregistruojant Bendrijos prekių ženklą ieškovė ir įstojusi į bylą šalis turėjo kontaktų, tačiau šiuos kontaktus paaiškina įstojusios į bylą šalies ankstesne teise Ispanijoje pagrįstas protestas prieš jos prekės ženklui tapačių ar jiems analogiškų prekių ženklų registraciją Ispanijoje, kurios prašė ieškovė, ir jie negali paaiškinti tariamo įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo.

87 Vis dėlto neįrodyta ir net netvirtinta, kad prieš pateikdama Ispanijos prekių ženklo registracijos paraišką įstojusi į bylą šalis turėjo kokių nors sutartinių santykių su ieškove.

88 Šešta, įstojusios į bylą šalies ieškovei pateiktas pasiūlymas sumokėti 5 mln. USD finansinę kompensaciją už Bendrijos prekių ženklo perleidimą, kad ir kokia didelė ji būtų, šioje byloje pats vienas negali įrodyti, jog ginčijamo prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu įstojusi į bylą šalis buvo nesąžininga.

89 Nesant jokio kito įrodymo ir net jeigu šis kompensacijos prašymas atrodo neproporcingas atsižvelgiant į ankstesnio Ispanijos prekių ženklo raidą, remiantis juo negalima daryti išvados, kad Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo momentu įstojusi į bylą šalis buvo nesąžininga.

90 Galiausiai dėl nagrinėjamų žymenų tapatumo reikia pasakyti, kad, nesant jokio kito reikšmingo įrodymo, jis negali įrodyti įstojusios į bylą šalies nesąžiningumo.

91 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog reikia atmesti vienintelį pagrindą, taigi ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

92 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal VRDT ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Carrols Corp*. padengia bylinėjimosi išlaidas.

Truchot Martins Ribeiro Kanninen

Paskelbta 2012 m. vasario 1 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.